

Festival Maribor 2011

Brezmejna ustvarjalnost in Song Project No. 2

Giovanni Sollima – čelo

Marino Formenti – klavir

Rock'n'roll!

Kritika posvečena Laurencu Vittesu

To je bil rock koncert.
Mož, ki igra Vivaldija in Nirvano.
Mož, ki igra Stravinskega in Nirvano.
To je bil rock koncert.

Vse se je vrtelo okoli Sollime.
Sollima je rock zvezda.
V človeku vzbudi kinetično energijo.
Nirvana zveni bolje s Kobainovo kitaro.
Njegov čelo je skoraj postal Kobainova kitara.
Postalo je jasno: glasba zveni bolje, ko izgleda dobro.
Med odmorom je neka ženska zavpila: »To je bil najboljši koncert od vseh!«

Če niste bili tam, ste zamudili veliko.

Giovanni ni le hardcore, Giovanni je tudi sentimentalni:
Nebrzdanost + romantika = Italijan: ne bi mu mogel reči ne ...
... če bi prodajal čevlje.

On lahko:

- igra brez očal,
- igra in hodi obenem,
- hodi in igra obenem,
- igra čelo štiriročno,
- igra dva čela naenkrat (za ceno nitke loka).

Spremljajoči glasbeniki so bili na čase zdolgočaseni.
Spremljajoči glasbeniki so bili na čase podobni basistom, ki morajo igrati le toniko in dominantno.
Ampak večino časa jih je le dosegala in našla njegova energija.

Postalo je jasno: nekdo, ki ne mara rock glasbe, prav gotovo zamuja veliko.
Postalo je jasno: nekdo, ki ne mara rock glasbe, živi v pomanjkanju seksa
ALI: nekomu, ki ne mara rock glasbe, primanjkuje seksa.

Na čase so bile stvari preveč gizdalinske.
Ampak to sodi zraven.
Kako bi bil lahko Italijan kakorkoli drugačen?

Odpre svoja usta in jih napolni z zvokom svojega čela.
Spominja me na Glenna Goulda.
(na nek način)
Sollima je frajer.
Spominja me tudi na Vinka Globokarja.
(na nek način seveda)
Čelo postane podaljšek njegovega telesa.

Marko Letonja je le pomagal – ega ni bilo.

Kak tradicionalen slovenski kritik bi lahko rekel, da je *Violoncelles, vibrez* prazno delo, da mu manjka glasbene substance.

Neka druga skladba s pripovedovalcem me je spomnila na francoskega skladatelja Luca Ferrarija.

Tudi on je bil zmešan tip.

Po koncertu je neka ženska zakričala: »To je bil koncert mojega življenja!«
Čudovit koncert, ki ga ne bi rad več nikoli slišal.

To je bil rock koncert.
To je bil tudi jazz koncert.
Rock-jazz koncert.
Jazz-rock koncert.
Vse se je vrtelo okoli Formentija.
Formenti je jazz-rock zvezda.

Želel je pokazati moč neklasične glasbe.
Pridrvel je na oder in nemudoma začel igrati – to je bil bombastični začetek.
Nič po tem ni bilo primerljivo.

Sedeti poleg Avstralke, piti mrzlo Laško in poslušati glasbo Kurta Weilla je bila posebna izkušnja.
(Drugi koncert je bil lepo nadaljevanje prvega.)

Spominja me na Glenna Goulda.
(Veliko je mrmral.)

Zahteval je aplavz za lepo deklico, ki mu je nato obračala note.
(Vsaka rock zvezda ima nekje ob sebi lepo deklico.)

Marino ni le hardcore, Marino je tudi sentimentalni:
Nebrzdano + romantika = Italijan: ne bi mu mogel reči ne ...
... če bi prodajal čevlje.

Med skladbami je držal kratka predavanja.
To se mi je zdelo odlično.

Če niste bili tam, ste zamudili veliko.

Formenti je frajer.
Igral je veliko tangov.
Rekel je, da so tangi erotični.

Na čase so bile stvari preveč gizdalinske.
Ampak, to sodi zraven.

Ne ve, kaj pomeni pavza.
Nič čakanja – nič časa za metafiziko!

V ponedeljek, 5. septembra 2011, je bil v Mariboru čudovit večer.

Tango je erotična glasba.
Erotična glasba je vroča.
Klet, v kateri je bil koncert, je postala tako vroča, da je bilo težko dihati.
Formenti je predlagal glasovanje, ali naj prižgemo klimatsko napravo, ki pa je bila tako glasna, da bi moral za nekaj časa prenehati z igranjem prelepe glasbe.
Neka ženska iz občinstva je zakričala: »Le igrāj!«
(Ženske v Sloveniji veliko kričijo.)

Igral je Coldplay.
Igral je Nancarrowa.
Igral je Nirvano.
Nirvana zveni bolje s Kobainovo kitaro.
Njegov klavir je skoraj postal Kobainova kitaro.
Njegova Nirvana je imela čudovit uvod: s kozarcem je drgnil in udarjal strune klavirja.

Osebnost bi se želel, da bi še naprej eksperimentiral s tem zvokom.
Ampak potem je začel igrati akorde in melodijo.
Glasbe ni bilo, bil je teater.
In bilo je čudovito!

Pred zadnjo skladbo večera je iz restavracije nad nami začel vdirati hrup, ker so se odprla vrata na vrhu stopnic.
Festivalski uslužbenci so tekli, da bi zaprli vrata. Uspelo jim je. A nekaj trenutkov kasneje se je vprižgala glasna
klimatska naprava.
Vse to se je zgodilo, ko je Marino že igral svojo zadnjo skladbo.

Glasbe ni bilo, bil je teater.
Čudovit koncert, ki ga ne bi rad več nikoli slišal.